

[Glistrup.]

i samme retning, men var dog så venlig at sige om fremskridtspartiets forslag, at det var bedre end ingenting, og vi må jo i vort parti være nøjsomme med, hvilken ros vi får her fra denne talerstol, når der er andre end os selv til at tale heroppefra, så derfor må vi takke hr. Jens Møller for denne venlige bemærkning. Men hr. Jens Møller troede, at problemet ville blive løst, hvis det forslag, jeg netop omtalte, lovforslag nr. 32, blev vedtaget. Deri har hr. Jens Møller ikke ret, for der ville jo stadig væk, efter at lovforslag nr. 32 måtte være blevet vedtaget, være de i § 1 nævnte foreninger, for ellers måtte lovforslag nr. 32 logisk læses på den måde, at § 2 siger: § 1 ophæves, og det er vel ikke logikken bag den sproglige udformning af det forslag, som hr. Jens Møller, hr. Ninn-Hansen m. fl. har fremsat. Derfor får man ikke løst problemet i lovforslag nr. 4 om tvangsbidrag til politiske overbevisninger, der er én afskyelige, ved at vedtage det af hr. Jens Møller fremsatte forslag om, at man ikke må indgå eksklusivaftaler.

Så sagde hr. Jens Møller, at hvis man nu havde en ordening, der gik ud på, at man ikke måtte bidrage til politiske partier, kunne man jo nok omgå den på mange måder, som hr. Jens Møller sagde: der er mennesker her i landet, som de pågældende foreninger kunne engagere som eksperter i at finde omgængelsesmuligheder, og derfor var lovforslag nr. 4 ikke noget værd. Men så vil jeg nu tilføje: der er også mennesker her i landet, som kan blive engageret til at gå imod de omgængelseskrumspring, der i givet fald kunne blive lavet, og sådan nogle mennesker tror jeg nok ville stå til rådighed i påkommende tilfælde, så heller ikke det argument fra hr. Jens Møllers side skal afholde ham fra, når vi kommer til den endelige behandling af dette forslag, at stemme for fremskridtspartiets lovforslag nr. 4 om, at der ikke skal være tvangspligt til at yde bidrag til andre politiske overbevisninger end dem, man sympatiserer med.

Ninn-Hansen (KF):

Til hr. Glistrup skal jeg blot sige, at jeg synes, hr. Glistrup sagde det centrale i forbindelse med foreninger — ganske vist andre foreninger — nemlig dette at have en fri bestemmelsesret med hensyn til, om man

kan melde sig ind eller melde sig ud. Det er efter min mening det helt centrale, og det er det, der er dækket af kristeligt folkepartis og det konservative folkepartis forslag. Men jeg sagde: vi er parat til at overveje den øvrige del af det, også det, der specielt vedrører kontingentindbetalingen og i forbindelse med denne en fritagelse for at yde tilskud til politisk virksomhed, man ikke synes om. Jeg har blot over for disse forslag henvist til vanskeligheden, der har været tidligere med at udforme et rigtigt forslag, og den forsigtighed, man bør udvise med hensyn til at gribe ind over for foreninger netop på baggrund af den foreningsret, som grundloven giver. Jeg tror da egentlig, at hr. Glistrup deler disse hovedbetragtninger også vedrørende tilbageholdenheden med at gribe ind over for alt muligt. Men vi har som sagt erklæret os villige til at overveje det, og jeg er tilfreds med den måde — det har jeg jo tidligere nævnt — hvorpå hr. Glistrup og hans parti og hr. Hilmar Baunsgaard og hans parti har taget på spørgsmålet om at undgå organisationstvang. Det andet er noget, vi kan søge at tale os til rette om.

Jeg har en tak til hr. Otto Mørch, der var så venlig at citere indledningen til mit indlæg her, og jeg må sige, at da jeg hørte disse bemærkninger på den meget velformulerede måde de blev gengivet af hr. Otto Mørch, der jo har fortrinlige talegaver, syntes jeg egentlig, det lød ganske godt. Jeg skal blot tilføje, at når jeg brugte udtrykket, at man hentede en eller anden frem, går det selvfølgelig ikke på hr. Otto Mørchs øvrige kvalifikationer, det var blot for at sige, at her tildeler man én en opgave, og desværre var det blevet sådan, at rollen var tilfaldet hr. Otto Mørch i denne situation, og den synes jeg egentlig slet ikke hr. Otto Mørch passede til. Den beskrivelse, han gav af sig selv som medlem af arbejdsudvalget og andre fortrinlige udvalg, passer langt bedre på hans person. Det var altså mere en opfordring til socialdemokratiet om, skal vi sige at blive noget voksent på dette punkt, så man ikke fortsætter med at køre det spil, som såmænd ingen interesserer sig for.

Hr. Hjortnæs glædede sig over, at vi for en gangs skyld, kan man vel næsten sige, står over for en principdebat, og søgte jo også at fastholde det principielle. Det giver